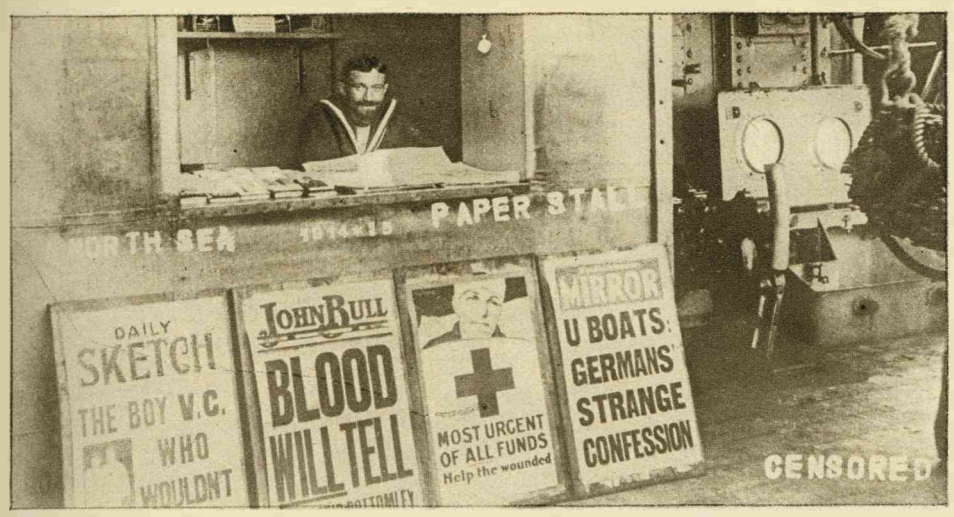
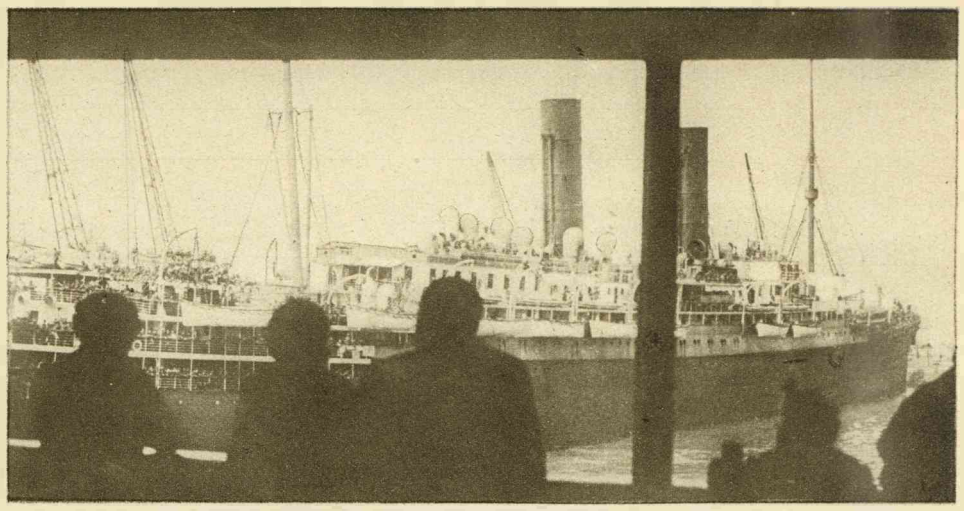

EEN BOEKWINKEL OP EEN OORLOGSSCHIP.

Dat ook aan boord der oorlogsschepen het bekende gezegde: De mensch zal van brood alleen niet leven, van kracht is, blijkt uit bovenstaande foto, die ons een primitief ingerichten boekwinkel vertoont op een Engelsch oorlogsschip, dat dienst doet op de Noordzee. Allerlei lectuur, tot kranten toe, is er voor de matrozen voorhanden. Heel eigenaardig heeft men het winkeltje: „Een Noordzee-boekenstalletje 1914-1915" gedoopt.

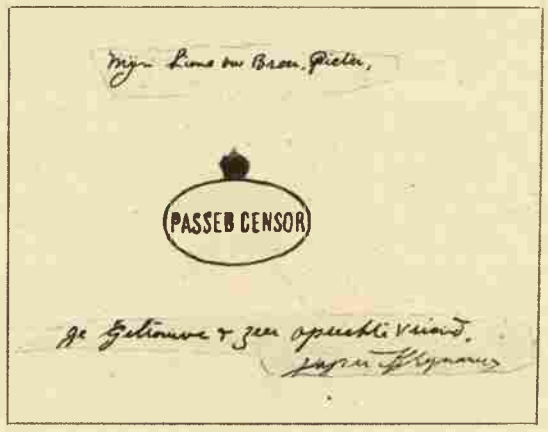
OP WEG NAAR DE DARDANELLEN.

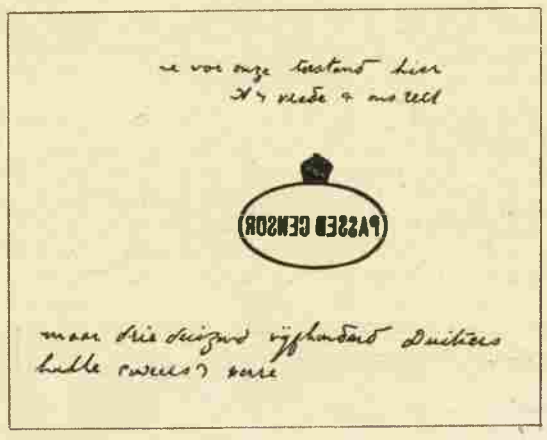
Een zeldzame foto, door een Hollander genomen vanaf het Nederlandsche stoomschip „Nieuw-Amsterdam" en voorstellende het Engelsche transportschip „Francinia", dat met 5000 Canadeezen aan boord op weg is naar de Dardanellen. *(V.F.B.)*

„weg naar huis vindt hij een porte-„feuille met drieduizend gulden, die „nimmer is opgeëischt geworden. Het „is geen wonder dat het laatste voor-„val, hetgeen op denzelfden datum „als de beide vorige plaats greep, „een groote opschudding in den om-„trek heeft veroorzaakt en dat men „algemeen den boom als behekst „beschouwt."

„Die vent is een gruwelijke leugenaar," zei Bartelsman, toen ik geëindigd had.

„Of 't is een werkelijke geluksboom!" beweerde ik.

„Zeven-dertig!" zei hij. „Schiet op, Piet. We kunnen hem nog net halen! Kellner, hoeveel?"

„Maar waarvoor dient toch die drukte?" vroeg ik nu. Ik haat alle overhaasting, vooral als de eerste gerechten van een copieus diner je tong en verhemelte gestreeld hebben.

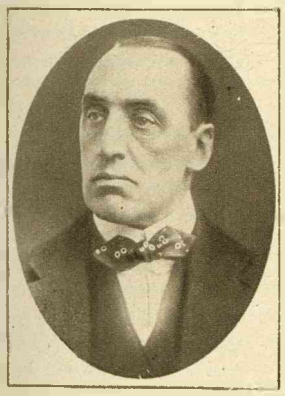
„Eenige verklaring zou, dunkt mij . . ."

„Ik ga dien boom koopen!" fluisterde hij mij trotsch toe.

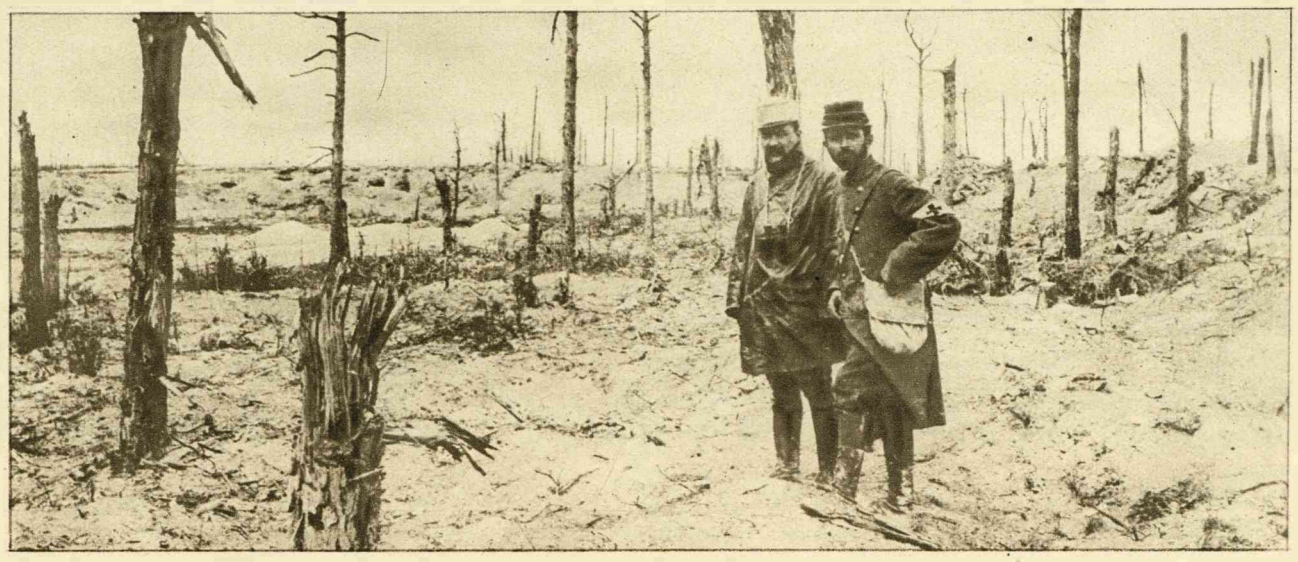
„Boom koopen . . .?" herhaalde ik, van verbazing mijn vork latende vallen. „Zeker . . ."

HOE DE ZUIDAFRIKAANSCHE CENSOR ZIJN WERK VERRICHT.

In enkele geïllustreerde bladen is voor eenige dagen een afdruk verschenen van een nummer van het „Nieuws van den Dag", waarin de Egyptische censor een staaltje van zijn bekwaamheid als „vakman" had tentoongesteld. Wij geven direct toe, dat het optreden van dien censor „veelomvattend" is geweest, maar toch gelooven wij met bovenstaande afbeeldingen te kunnen bewijzen, dat de Zuidafrikaansche censor zijn Egyptischen collega nog overtreft. De foto's toch vertoonen de overblijfselen van 'n brief, dien 'n „warme" Zuidafrikaansche nationalist aan een vriend in Holland geschreven had. Het begin en het einde van het schrijven zijn op een vel papier geplakt door den censor en verder is alles weggeknipt, zelfs de plaats van afzending en de datum. Onze journalistieke nieuwsgierigheid niet kunnende bedwingen, hebben wij ook eens gekeken wat er aan de achterzijde der opgeplakte strookjes stond . . . en toen was het geval ons duidelijk. De brief scheen namelijk te handelen over binnenlandsche aangelegenheden, er werd tenminste gesproken over drie duizend vijfhonderd Duitschers. En dit mag niet, daar de Botha-regeering absoluut niet weten wil, hoe de stemming in Zuid-Afrika is. De afbeelding links vertoont den brief zooals deze door den geadresseerde ontvangen werd, de foto rechts vertoont de achterzijde der opgeplakte strookjes.

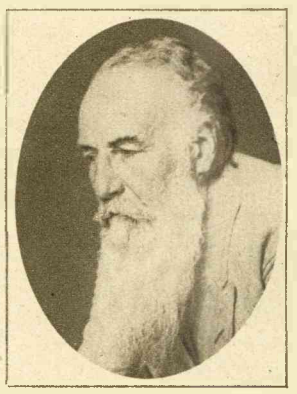

SIR EDWARD CARSON,
die als lid van het Engelsche ministerie is afgetreden. *(V.F.B.)*

NA HET FRANSCHE OFFENSIEF.

Gezicht op een (gewezen) bosch ten Noorden van Perthes, na het jongste offensief der Geallieerden. Hoé hevig en dicht de regen van granaten geweest is, toont meer dan woorden, de omwoelde grond en kaalgeschoten stammen der weinige staande gebleven boomen.

M. NICOLAS PASHITCH,
de Servische minister-president, wiens zware taak het is het thans door hevige „stormen" bestookte Servische schip van staat in veilige haven te brengen.

„Drommels!" riep Bartelsman uit, na een oogenblik in gepeins verzonken te zijn geweest. „Jij zegt 't goede woord, Piet, 't is een geluksboom . . . of . . . hij zal 't worden!"

Ik dacht dat ons diner nauwelijks begonnen was en daar roept Bartelsman den kellner al.

„Wanneer gaat de eerstvolgende trein?" vroeg hij.

„Welke richting, mijnheer?" — „De staatsspoor, richting Utrecht! Gauw!" Hij wendde zich tot mij. „Dit is een kans, vriend! Schitterend! Grandioos! Er zit een fortuin in en de helft is voor jou!"

Voordat ik eenige inlichtingen vragen kon, kwam de kellner met een spoorboekje. Bartelsman rukte het hem haastig uit de handen en begon te zoeken tot hij vond wat hij hebben moest. Zijn vinger gleed langs de bladzijde.

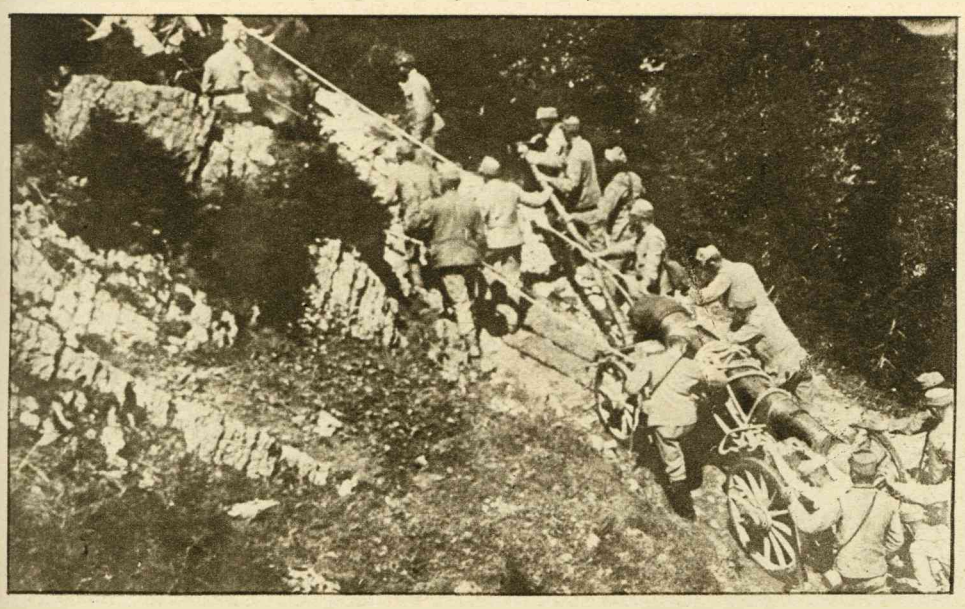
„En ik maak een fortuin," ging hij even fluisterend voort. „Maar niemand behoeft dat te weten!"

„Ben je gek geworden, Janus?" vroeg ik.

„Ik heb de vijf beter bij elkaar dan jij," was het weinig complimenteuse antwoord. — Toen betaalde hij den kellner.

„Eet nu eerst af," adviseerde ik, „en vertel me je idee." — „We zullen den trein missen!"

„Een oogenblik, Janus. Wat wil je met dien boom uitvoeren?" — „Er een hek om plaatsen!" — „Een . . . . wat?" stotterde ik. „Een hek er omheen zetten," herhaalde hij. „Ik spreek toch geen Spaansch?" — „Neen, maar je praat als een idioot!" antwoordde ik geërgerd. „Veronderstel dat de eigenaar hem niet verkoopen wil?" — „Dan huur ik hem! „En als hij hem ook niet verhuren wil?" — „Dan plant ik er een boom tegenover!"

VAN HET MOEILIJKSTE GEVECHTSTERREIN.

De terreinmoeilijkheden van het gevechtsfront aan de Oostenrijksch-Italiaansche grens, zijn reeds meermalen door ons in beeld gebracht. Bovenstaande foto, waarop men Oostenrijksche soldaten bezig ziet zwaar geschut tegen een berghelling op te werken, toont nog eens weer welke bijna onoverkomelijke bezwaren het terrein hier aan de krijgsoperaties in den weg legt. *(V.F.B.)*

VAN HET SERVISCHE GEVECHTSTERREIN.

Het weghalen en begraven door Oostenrijksche soldaten van de lijken van bij een stormaanval op een Oostenrijksche loopgraaf gesneuvelde Serviërs. Duidelijk is op de foto te zien, hoe de gevallenen in de prikkeldraadversperringen vóór de loopgraven zijn verward geraakt, en zoo in den vijandelijken kogelregen den dood gevonden hebben. *(V.F.B.)*